

Nr 34.

Av herr Nylander, om ändringar i och tillägg till motorfordonsförordningen i syfte att främja brandväsendets effektivitet.

Efter samråd med Svenska Brandskyddsföreningen och Svenska Brandkårens riksförbund får jag härmed framföra följande spörsmål, vilka äro av betydelse för brandväsendets effektivitet och vilkas tillgodoseende påkallar vissa ändringar och tillägg i nu gällande motorfordonsförordning.

A. Körhastigheten för brandfordon med släpvagnar.

Från i 18 § givna föreskrifter beträffande körhastigheten äro i samma paragrafs 4 mom. undantagna ambulansbilar, brandbilar och polisbilar.

Från i 22 § omförmälda körhastighetsbestämmelser beträffande *släpvagnar* äro i samma paragrafs 3 mom., första stycket, undantagna en- eller tvåhjuliga släpvagnar, vilkas hjul äro försedda med luftringar, då de äro tillkopplade vanlig personautomobil eller personomnibus, och gäller om hastigheten vad i 18 § är stadgat för sådan automobil. Här framgår icke otvetydigt, huruvida brandkårens bogserade tvåhjuliga motorsprutor häruti äro inbegripna eller enligt 18 §, mom. 4, undantagna. Mera än ett halvt tusental dylika sprutor äro i användning vid rikets brandkårer.

I 22 §, 4 mom., är släpvagn, som användes vid eldfara för brandväsendets räkning, undantagen från bestämmelserna i 1 mom., sista stycket, beträffande igenkänningsmärke, och från bestämmelsen i 2 mom., andra stycket, beträffande släpvagns användande till personbefordran, men är sådant undantag icke angivet beträffande i denna paragrafs 3 mom. fastställda bestämmelser angående hastigheten med avseende på ambulansbilar, brandbilar eller polisbilar tillkopplad annan släpvagn än i första stycket sagts.

Då släpvagnar av alla de typer, som omförmälas i 22 paragrafens 3 mom., första, andra och tredje styckena, förekomma vid brandväsendet, synes det vara ofrånkomligt i 22 §, 4 mom., undantag göres för i paragrafens hela 3:e moment omhandlade släpvagnar, som användas för brandväsendets räkning. Beträffande i 3:e momentets sista stycke gjorda inskränkning, så drabbar densamma alla ång- och handkraftsprutor, vilka svårigen kunna förses med gummiringar, men det oaktat i de flesta fall kunna framföras med en hastighet, som väsentligt överstiger den till 15 km begränsade hastigheten. Det torde dock ligga i respektive brandkårens eget intresse och förefalla dess personal ofrånkomligt att så reglera sin körhastighet, att de gamla ång- och handkraftsprutorna komma i brukbart skick fram till brandplatsen. Körhastigheten reglerar sig sålunda själv vad beträffar dylika

i 3:e momentets sista stycke omnämnda släpvagnar, tillhörande brandväsendet.

B. Brandkärsfordonens färg.

I 21 §, 2 mom., föreskrives att å ambulansbil eller automobil, som användes vid eldfara för brandväsendets räkning eller av brandkåren för beredande av hjälp vid olycksfall eller av polistrupp, skall under mörker föras, förutom andra för automobiler stadgade lyktor, tillika framtill minst en tänd lykta med kraftigt rött sken.

Det måste i följd härav förutsättas, att ingen annan äger rättighet framtill föra dylik lykta med rött sken. I konsekvens härmed torde även den cinoberröda färgen, som blivit allmänt vedertagen såsom utmärkelsetecken för brandfordon, i likhet med t. ex. en del ambulansers röda kors på vit botten, böra vara dels föreskriven till underlättandet vid dager av tillämpning av vägtrafikstadgans 12 § och dels vara för alla andra förbjuden. Vägtrafikstadgans 12 § föreskriver nämligen att vägfarande skall, då så ske kan, i god tid lämna fri plats för ambulanser och brandfordon m. fl., men intet hinder förefinnes för närvarande för vem som helst att måla sina automobiler med cinoberröd färg, så att t. ex. vid dålig sikt det torde vara hart när omöjligt i tillräckligt god tid särskilja en cinoberröd last- eller paketbil från en brandvagn. Hinder torde på samma gång icke förefinnas för övriga att använda röd färg i mörkare nyanser än cinoberrött.

Då redan ett avsevärt antal enskilda fordon ur reklamsynpunkt blivit målade med cinoberröd färg, erfordras vid införandet av en lagbestämelse av ovan angiven art en viss övergångstid, förslagsvis 3 år, under vilken tillfälle uppstår i samband med reparationer och renoveringar ommåla ifrågavarande fordon.

Med stöd av vad ovan anförts får jag härmed vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta de ändringar i 1930 års motorfordonsförordning, som erfordras för tillgodoseende av ovan berörda spörsmål.

Stockholm den 18 januari 1933.

Axel Nylander.